

31980L0154

11.2.1980

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 33/1

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 stycznia 1980 r.

dotycząca wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie położnictwa i zawierająca środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

(80/154/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 49, 57 i 66,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z Traktatem od zakończenia okresu przejściowego zabronione jest stosowanie jakichkolwiek praktyk dyskryminacyjnych ze względu na przynależność państwową w zakresie wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług; zakaz takich praktyk ze względu na przynależność państwową dotyczy w szczególności udzielania wszelkich zezwoleń wymaganych do wykonywania zawodu położnej, jak również rejestracji lub członkostwa w organizacjach lub instytucjach zawodowych;

niemniej jednak wydaje się pożądane wprowadzenie określonych przepisów dla ułatwienia skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług przez położne;

zgodnie z Traktatem, Państwa Członkowskie nie powinny w żadnej formie udzielać pomocy, która mogłaby utrudniać warunki prowadzenia działalności gospodarczej;

artykuł 57 ust. 1 Traktatu przewiduje wydanie dyrektyw o wzajemnym uznawaniu dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji;

wydać się wskazane, aby równocześnie z wzajemnym uznawaniem dyplomów stworzyć przepisy o koordynacji warunków kształcenia położnych, niniejsza koordynacja jest przedmiotem dyrektywy 80/155/EWG ⁽⁴⁾;

w Państwach Członkowskich prawo uzależnienia podjęcie i wykonywanie zawodu położnej od posiadania dyplomu położnej;

w odniesieniu do posiadania świadectwa wykształcenia, dyrektywa w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów nie zakłada równoważności wykształcenia objętego takimi dyplomami, posługiwanie się takimi kwalifikacjami powinno być dozwolone jedynie w języku Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec;

w celu ułatwienia stosowania niniejszej dyrektywy przez władze krajowe, Państwa Członkowskie mogą nakazać, aby poza świadectwami wykształcenia osoba, spełniająca warunki wykształcenia wymagane w niniejszej dyrektywie, przedstawiła zaświadczenie od właściwych władz kraju swojego pochodzenia lub kraju, z

⁽¹⁾ Dz.U. C 18 z 12.2.1970, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 101 z 4.8.1970, str. 26.

⁽³⁾ Dz.U. C 146 z 11.12.1970, str. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 33 z 11.2.1980, str. 8

którego przybywa, stwierdzające, że świadectwa wykształcenia są objęte dyrektywą;

w przypadku świadczenia usług, wymóg rejestracji lub członkostwa w organizacjach bądź instytucjach zawodowych, jako odnoszący się do określonego i stałego charakteru działalności prowadzonej w kraju przyjmującym, niewątpliwie stanowi utrudnienie dla osoby pragnącej świadczyć usługi, ze względu na czasowy charakter jej działalności; wymóg taki powinien być zatem zniesiony; jednakże należy zagwarantować nadzór nad dyscypliną zawodową, który powinien być sprawowany przez dane organizacje lub instytucje zawodowe; w tym celu należy postanowić, że, z zastrzeżeniem stosowania art. 62 Traktatu, od zainteresowanej osoby można wymagać przedłożenia właściwym władzom Państwa Członkowskiego szczegółowych danych na temat świadczonych usług;

w odniesieniu do wymagań dotyczących nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, należy dokonać rozróżnienia pomiędzy wymaganiami, jakie należy spełnić, rozpoczynając wykonywanie zawodu, a wymaganiami niezbędnymi przy jego wykonywaniu;

w odniesieniu do wykonywania pracy najemnej w charakterze położnych rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przemieszczania się pracowników wewnątrz Wspólnoty ⁽¹⁾ nie ustanawia żadnych przepisów szczególnych odnoszących się do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, zdyscyplinowania zawodowego lub używania tytułu zawodowego; w zależności od danego Państwa Członkowskiego, takie zasady są lub mogą być stosowane zarówno w odniesieniu do pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek; działalność położnej we wszystkich Państwach Członkowskich wymaga posiadania dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji położnej; takie działalności wykonywane są zarówno przez pracowników najemnych, jak i pracujących na własny rachunek, lub przez tę samą osobę w obydwu formach w okresie jej pracy zawodowej, w celu zachęcania do możliwie swobodnego przepływu tych specjalistów wewnątrz Wspólnoty wydaje się konieczne rozszerzenie niniejszej dyrektywy na położne pozostające w stosunku pracy.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do działalności położnej, takiej jak została zdefiniowana przez każde Państwo Członkowskie, bez uszczerbku dla przepisów art. 4 dyrektywy 80/155/EWG, i wykonywanej pod następującymi tytułami zawodowymi:

w Republice Federalnej Niemiec:

— „Hebamme”;

w Belgii:

— „accoucheuse/vroedvrouw”;

w Danii:

— „jordemoder”;

we Francji:

— „sage - femme”;

w Irlandii:

— „midwife”;

we Włoszech:

— „ostetrica”;

w Luksemburgu:

— „sage - femme”;

w Niemczech:

— „verloskundige”;

w Zjednoczonym Królestwie:

— „midwife”.

ROZDZIAŁ II

DYPLOMY, ŚWIADECTWA I INNE DOKUMENTY POTWIERDZAJĄCE POSIADANIE KWALIFIKACJI W DZIEDZINIE POŁOŻNICTWA

Artykuł 2

1. Każde Państwo Członkowskie uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji w dziedzinie położnictwa wydawane obywatelom Państw Członkowskich przez inne Państwa Członkowskie, wymienione w art. 3, które są zgodne z art. 1 ust. 1, 3 i 4 dyrektywy 80/155/EWG, oraz spełniają jeden z następujących warunków:

— kształcenie w zakresie położnictwa w pełnym wymiarze godzin trwające co najmniej trzy lata:

— albo uzależnione od posiadania dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji, uprawniającego do podjęcia nauki na uniwersytecie lub wyższej uczelni lub, z braku takiego, stwierdzającego równoważny poziom wiedzy,

— albo takie, po którym nastąpiła praktyka zawodowa potwierdzona wydaniem zaświadczenia, o którym mowa w art. 4 niniejszej dyrektywy,

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2.

- kształcenie w zakresie położnictwa w pełnym wymiarze godzin trwające co najmniej dwa lata lub 3 600 godzin dla posiadaczy dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki/pielęgniara odpowiedzialnej/ego za opiekę ogólną, określonej w art. 3 dyrektywy 77/452/EWG ⁽¹⁾,
- kształcenie w zakresie położnictwa w pełnym wymiarze godzin trwające co najmniej 18 miesięcy lub 3000 godzin dla posiadaczek dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji pielęgniarki/pielęgniara odpowiedzialnej/ego za opiekę ogólną, określonej w art. 3 dyrektywy 77/452/EWG, a po którym następuje praktyka zawodowa potwierdzona wydaniem świadectwa określonego w art. 4 niniejszej dyrektywy.

2. Odnośnie dostępu do działalności położnej pracującej na własny rachunek, każde Państwo Członkowskie przyznaje na swoim terytorium uznawanym przez siebie dyplomom, świadectwom i innym dokumentom potwierdzającym posiadanie kwalifikacji uprawnienia równe z kwalifikacjami nadawanymi przez siebie.

Artykuł 3

Dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, określone w art. 2, są następujące:

a) w Republice Federalnej Niemiec:

- „Hebammenprüfungszeugnis” wydawany przez ustanowioną przez państwo komisję egzaminacyjną,
- świadectwa wydawane przez właściwe władze Republiki Federalnej Niemiec stwierdzające, że świadectwa wydane po dniu 8 maja 1945 r. przez właściwe władze Niemieckiej Republiki Demokratycznej zostały uznane za równoważne ze świadectwami wymienionymi w tiret pierwszym;

b) w Belgii:

„diplome d'accoucheuse/vroedvrowdiploma” wydawany przez szkoły założone bądź uznawane przez państwo, lub przez „Jury Central”;

c) w Danii:

„bevis for bestået jordmodereksamen” wydawany przez „Danmarks jordmoderskole”;

d) we Francji:

„diplôme de sage-femme” wydawany przez państwo;

e) w Irlandii:

dyplom położnej wydawany przez „An Bord Altranais”;

f) we Włoszech:

„diploma d'ostetrica” wydawany przez szkoły uznawane przez państwo;

g) w Luksemburgu:

„diplôme de sage-femme” wydawany przez Ministerstwo Zdrowia na wniosek komisji egzaminacyjnej;

h) w Niderlandach:

„vroedvrowdiploma” wydawany przez komisję egzaminacyjną ustanowioną przez państwo;

i) w Zjednoczonym Królestwie:

zaświadczenie o wpisie do rejestru położnych („certificate of admission to the Roll of Midwives”), wydawane w Anglii i Walii przez „Central Midwives Board for England and Wales”, w Szkocji przez „Central Midwives Board for Scotland”, a w Północnej Irlandii przez „Northern Ireland Council for Nurses and Midwives”.

Artykuł 4

Zaświadczenie, przewidziane w art. 2, jest wydawane przez właściwe władze w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi cudzoziemiec, lub Państwie Członkowskim z którego przybywa. Stwierdza ono, że jego właścicielka, po uzyskaniu kwalifikacji położnej, pracowała jako położna w szpitalu bądź uprawnionej w tym zakresie placówce służby zdrowia przez następujący okres:

- dwóch lat w przypadku określonym w art. 2 ust. 1 tiret pierwsze subtiret drugie,
- jednego roku w przypadku określonym w art. 2 ust. 1 tiret trzecie.

ROZDZIAŁ III

PRAWA NABYTE

Artykuł 5

1. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji nie spełniają wszystkich minimalnych wymogów wykształcenia określonych w art. 1 dyrektywy 80/155/EWG, każde Państwo Członkowskie jako wystarczający dowód uznaje dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji położnej wydane przez te Państwa Członkowskie najpóźniej sześć lat po notyfikacji niniejszej dyrektywy z dołączonym zaświadczeniem stwierdzającym, że obywatele ci faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali działalność co najmniej przez trzy kolejne lata w okresie pięciu lat poprzedzających datę wydania zaświadczenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.1977, str. 1.

2. W przypadku obywateli Państw Członkowskich, których dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji spełniają wszystkie minimalne wymogi wykształcenia określone w art. 1 dyrektywy 80/155/EWG, ale — na podstawie art. 2 niniejszej dyrektywy — mogą być uznane tylko, jeśli towarzyszy im zaświadczenie o odbytej praktyce zawodowej, o którym mowa w art. 4, każde Państwo Członkowskie uznaje za wystarczający dowód dyplomy, świadectwa i inne dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji położonej nadane przez te Państwa Członkowskie przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy wraz z dołączonym zaświadczeniem stwierdzającym, że obywatele ci faktycznie i zgodnie z prawem wykonywali przedmiotowe czynności co najmniej przez dwa lata, w ciągu pięciu lat poprzedzających datę wystawienia zaświadczenia.

ROZDZIAŁ IV

UŻYWANIE TYTUŁU OKREŚLAJĄCEGO WYKSZTAŁCENIE

Artykuł 6

1. Bez uszczerbku dla art. 15, przyjmujące Państwa Członkowskie gwarantują, że obywatele Państw Członkowskich, spełniający warunki określone w art. 2 i 4, mają prawo do używania tytułu określającego wykształcenie, o ile nie jest identyczny z tytułem zawodowym lub, w stosownych przypadkach, jego skrótu, obowiązującego w Państwie Członkowskim ich pochodzenia lub w Państwie Członkowskim, z którego przybywają, w języku tego państwa. Przyjmujące Państwa Członkowskie mogą wymagać, by po tym tytule zawodowym następowała nazwa i miejsce instytucji lub komisji egzaminacyjnej, która go wydała.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie używany w Państwie Członkowskim pochodzenia lub Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, może być mylony w przyjmującym Państwie Członkowskim z tytułem wymagającym w tym państwie dodatkowego kształcenia, a którego zainteresowana osoba nie odbyła, przyjmujące Państwo Członkowskie może żądać od tej osoby używania tytułu obowiązującego w Państwie Członkowskim, z którego ona pochodzi lub przybywa, w odpowiedniej formie określonej przez przyjmujące Państwo Członkowskie

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY UŁATWIAJĄCE SKUTECZNE WYKONYWANIE PRAWA PRZEDSIĘBIORCZOŚCI, SWOBODY ŚWIADCZENIA USŁUG PRZEZ POŁOŻNE

A. Przepisy szczególnie odnoszące się do prawa przedsiębiorczości

Artykuł 7

1. Przyjmujące Państwo Członkowskie, które wymaga od swoich obywateli, podejmujących po raz pierwszy działalność

określoną w art. 1, dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich przyjmuje jako wystarczający dowód zaświadczenie wydane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, potwierdzające, że zostały spełnione wymagania Państwa Członkowskiego, dotyczące nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, niezbędne do podjęcia tej działalności.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie wymaga od osób zamierzających podjąć działalność po raz pierwszy dowodu nieskazitelnego charakteru lub nieposzlakowanej opinii, przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od obywateli Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, wyciągu z rejestru sądowego lub w razie jego braku, równoważnego dokumentu wystawionego przez właściwe władze Państwa Członkowskiego, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

3. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie posiada informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poza jego terytorium, a które może mieć wpływ na podjęcie działalności na jego terytorium, może poinformować o tym zdarzeniu Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, weryfikuje dokładność tych informacji i stwierdza, czy mogą mieć one wpływ w tym Państwie Członkowskim na podjęcie danej działalności. Władze tego państwa decydują o rodzaju i zakresie przeprowadzonego dochodzenia i informują przyjmujące Państwo Członkowskie o wszelkich dalszych działaniach odnośnie zaświadczeń i dokumentów, które wydały.

4. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 8

1. Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim obowiązują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne ustanawiające wymagania co do nieskazitelnego charakteru i nieposzlakowanej opinii, w tym przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego za poważne wykroczenia zawodowe lub skazanie za przestępstwo kryminalne, związane z wykonywaniem działalności określonej w art. 1, Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, przekazuje przyjmującemu Państwu Członkowskiemu wszelkie niezbędne informacje o środkach lub postępowaniu dyscyplinarnym o charakterze zawodowym lub administracyjnym podjętych wobec danej osoby, lub o karach za przestępstwa, wymierzonych jej w czasie wykonywania zawodu w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa.

2. Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie ma szczegółowe informacje na temat ważnego zdarzenia, zaistniałego poprzednio przy podejmowaniu działalności przez zainteresowaną osobę w tym państwie poza jego terytorium, które mogą wpłynąć na podejmowanie na jego terytorium danej działalności,

może ono powiadomić Państwo Członkowskie pochodzenia lub Państwo Członkowskie, z którego cudzoziemiec przybył.

Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, sprawdza dokładność tych informacji i stwierdza, czy mogą one mieć wpływ w tym Państwie Członkowskim na podjęcie danej działalności. Władze tego państwa decydują o rodzaju i zakresie przeprowadzonego dochodzenia i informują przyjmujące Państwo Członkowskie o wszelkich dalszych działaniach w nawiązaniu do informacji przekazanych zgodnie z ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zapewniają poufność przekazywanych informacji.

Artykuł 9

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, świadectwa o stanie zdrowia fizycznego lub psychicznego, państwo to uznaje za wystarczający dowód dokument wymagany w Państwie Członkowskim, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec.

Jeżeli Państwo Członkowskie, z którego pochodzi lub przybywa cudzoziemiec, nie nakłada tego rodzaju wymogów na osoby zamierzające podjąć lub wykonywać daną działalność, przyjmujące Państwo Członkowskie przyjmuje od obywatela zaświadczenie wydane przez właściwe władze tego państwa, jako odpowiadające zaświadczeniu wydawanym w przyjmującym Państwie Członkowskim.

Artykuł 10

Dokumenty określone w art. 7 i 8 nie mogą być przedkładane po upływie trzech miesięcy od daty ich wystawienia.

Artykuł 11

1. Procedura w sprawie uzyskania zezwolenia przez osobę zainteresowaną podjęciem działalności określonej w art. 1, zgodnie z art. 7, 8 i 9, musi zostać zakończona jak najszybciej, nie później jednak niż w trzy miesiące po przedłożeniu wszystkich dokumentów dotyczących tej osoby, wyłączwszy opóźnienia wynikające z odwołań złożonych po zakończeniu procedury.

2. W przypadkach określonych w art. 7 ust. 3 oraz w art. 8 ust. 2 wniosek o powtórne zbadanie sprawy zawiesza bieg terminu przewidzianego w ust. 1.

Państwo Członkowskie, do którego zwrócono się o konsultację, udziela odpowiedzi w ciągu trzech miesięcy.

Po otrzymaniu odpowiedzi lub po upływie tego terminu przyjmujące Państwo Członkowskie kontynuuje postępowanie określone w ust. 1.

Artykuł 12

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, złożenia przysięgi lub uroczystego oświadczenia, a forma przysięgi lub oświadczenia nie może być użyta przez obywateli innych Państw Członkowskich, to Państwo Członkowskie zapewni możliwość złożenia przysięgi lub oświadczenia w stosownej i równoważnej formie.

B. Przepisy szczególne odnoszące się do świadczenia usług

Artykuł 13

1. Jeżeli Państwo Członkowskie wymaga od swoich obywateli, zamierzających podjąć lub wykonywać działalność określoną w art. 1, zezwolenia lub członkostwa albo rejestracji w organizacjach lub instytucjach zawodowych, w przypadku świadczenia usług państwo to zwalnia z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich.

Zainteresowana osoba świadczy usługi posiadając takie same prawa i obowiązki jak obywatele przyjmującego Państwa Członkowskiego; w szczególności podlega przepisom dotyczącym wykonywania zawodu lub administracyjnym obowiązującym w tym Państwie Członkowskim.

Jeżeli przyjmujące Państwo Członkowskie podejmuje środki, przewidziane w akapicie drugim, lub uzyska informacje o zdarzeniach naruszających te przepisy, niezwłocznie powiadamia o tym Państwo Członkowskie, w którym dana osoba prowadzi działalność.

2. Przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby złożenia przed właściwymi władzami uprzedniego oświadczenia dotyczącego świadczenia przez nią usług, jeżeli łączy się to z czasowym pobytem na terytorium tego państwa.

W nagłych przypadkach niniejsze oświadczenie może być złożone niezwłocznie po wyświadczeniu usług.

3. W zastosowaniu ust. 1 i 2 przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od zainteresowanej osoby, aby dostarczyła dokument lub dokumenty zawierające następujące informacje:

- oświadczenie określone w ust. 2,
- zaświadczenie stwierdzające, że zainteresowana osoba, zgodnie z prawem, prowadzi określoną działalność w Państwie Członkowskim, w którym prowadzi działalność,
- zaświadczenie stwierdzające, że osoba posiada jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji odpowiednich do świadczenia usług, o których mowa w niniejszej dyrektywie.

4. Dokument lub dokumenty wymienione w ust. 3 nie mogą być przedkładane później niż w 12 miesięcy od daty ich wydania.

5. Jeżeli Państwo Członkowskie pozbawi czasowo lub na stałe, w całości lub w części, swojego obywatela lub obywatela innego Państwa Członkowskiego, prowadzącego działalność na jego terytorium, prawa do wykonywania jednej z działalności, o których mowa w art. 1, zapewnia ono, odpowiednio, tymczasowe lub stałe unieważnienie zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3 tiret drugie.

Artykuł 14

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim wymagana jest rejestracja w publicznej instytucji ubezpieczenia społecznego celu rozliczeń z organami ubezpieczeniowymi rachunków związanych z usługami świadczonymi osobom ubezpieczonym w ramach systemu ubezpieczenia społecznego, państwo to zwalnia z tego wymogu obywateli Państw Członkowskich prowadzących działalność w innym Państwie Członkowskim, w przypadku gdy świadczenie takich usług wymaga od zainteresowanej osoby odbywania podróży.

Jednakże zainteresowane osoby przekazują tym organizacjom informacje o świadczonych usługach przed lub — w nagłych przypadkach — po ich wyświadczeniu.

C. Przepisy wspólne dotyczące prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług

Artykuł 15

Jeżeli w przyjmującym Państwie Członkowskim używanie tytułu zawodowego, związanego z wykonywaniem działalności określonej w art. 1, podlega prawnej regulacji, obywatele innych Państw Członkowskich spełniający warunki ustanowione w art. 2 i 5 używają tytułu zawodowego w przyjmującym Państwie Członkowskim, który odpowiada wymogom kwalifikacyjnym w tym państwie, oraz używają jego skrótu.

Artykuł 16

1. Państwa Członkowskie podejmują konieczne środki w celu umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji o przepisach prawnych dotyczących zdrowia i ubezpieczeń społecznych oraz dotyczących etyki zawodowej, obowiązujących w przyjmującym Państwie Członkowskim.

W tym celu Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki informacyjne, w których osoby zainteresowane mogą uzyskać niezbędne informacje. W przypadku podejmowania działalności gospodarczej przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać, aby osoby zainteresowane skontaktowały się z takim ośrodkiem.

2. Państwa Członkowskie mogą utworzyć ośrodki, określone w ust. 1, przy właściwych władzach i organach, które muszą wyznaczyć w terminie przewidzianym w art. 20 ust. 1.

3. Państwa Członkowskie zadbają, aby zainteresowane osoby posiadały w interesie własnym oraz w interesie klientów znajomość języka, konieczną do wykonywania zawodu w przyjmującym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 17

W przypadku uzasadnionych wątpliwości przyjmujące Państwo Członkowskie może wymagać od właściwych władz innego Państwa Członkowskiego potwierdzenia autentyczności dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji wydanych przez to drugie Państwo Członkowskie, określonych w rozdziale II i III, jak również potwierdzenia, że zainteresowana osoba spełnia wszystkie wymogi dotyczące kształcenia określone w dyrektywie 80/155/EWG.

Artykuł 18

W terminie przewidzianym w art. 20 ust. 1 Państwa Członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania lub przyjmowania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, jak również dokumentów i informacji, o których mowa w niniejszej dyrektywie, o czym niezwłocznie informują inne Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 19

Niniejszą dyrektywę stosuje się także do obywateli Państw Członkowskich, którzy zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 1612/68, na podstawie umowy o pracę, wykonują lub będą wykonywać działalność określoną art. 1.

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie dwóch lat od jej ogłoszenia i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 21

W przypadku gdy Państwo Członkowskie napotka poważne trudności w stosowaniu niniejszej dyrektywy w określonych obszarach, Komisja wspólnie z tym państwem dokona analizy tych trudności i zwróci się o opinię do Komitetu Wyższych Urzędników ds. Zdrowia Publicznego powołanego decyzją 75/365/EWG ⁽¹⁾, ostatnio zmienioną decyzją 80/157/EWG ⁽²⁾.

W razie potrzeby Komisja przedkłada Radzie właściwe propozycje.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 167 z 30.6.1975, str. 19.

⁽²⁾ Dz.U. L 33 z 11.2.1980, str. 15.